Yazar: Ali Nasuh MAHRUKÝ

Doðuya yolculuk

Sonunda sayýlý günler geçti ve beklenen an geldi. 1 Aðustos Cuma sabahý yine erkenden kalkýp Elif’le son hazýrlýklarýmýzý tamamlamaya koyulduk. Bir yandan toparlanýrken, bir yandan da bizi uðurlamaya gelen dostlarýmýz ve gazeteci ve televizyoncu arkadaþlarla, yolculuk programýmýzýn detaylarý hakkýnda konuþtuk. Daha önce motosikletle 2000-3000 kilometrelik yolculuklar yapmýþ olmama raðmen, ilk kez böylesine uzun bir yola, hem de toplam aðýrlýmýzýn 440 kilo olduðu bir makine ile çýkýyordum ve bunun gerginliðini bütün sabah yaþadým. Ancak motora binip, yan ayaðýný kaldýrýp, çalýþtýrdýktan sonra, bütün heyecaným uçup gitti ve herþey normale döndü.

Böylece, Sabah Adventure Club sponsorluðunda gerçekleþtireceðimiz uzun yolculuðumuza Etiler’den baþladýk. Daha önceden kararlaþtýrdýðýmýz gibi, ilk önce Fotoðrafevi midibüsünün, ayný rota üzerindeki yolculuklarý için çýkýþa baþlayacaðý Ortaköy meydanýna gittik. Faruk’la (Akbaþ) ve ekibin diðer elemanlarý ile çok hoþ bir vedalaþmanýn ardýndan birbirimize þans dileyerek, ilk duraðýmýz olan Ankara’ya doðru yola çýktýk.

Bu yolculuðu aslýnda Cenk’le (Metinkaya) birlikte iki motor olarak gerçekleþtirmeyi planlýyorduk. Ancak yola çýkmamýza 4 gün kala, hiç hesapta olmayan bir aksilik baþýmýza geldi ve Cenk bir kaza geçirip bacaðýný kýrdý.

Bunun üzerine Serhat ve alçýlý bacaðýyla Cenk, ilk günümüzde destek olmak amacýyla arabayla Ankara’ya kadar bizimle geldi. Gerçekten de ilk günde böyle bir manevi desteðe çok ihtiyacýmýz varmýþ. Daha yolun ilk 200 kilometresinde, sebebini tam olarak çözemedik ama arka frenlerimiz sýkýþtý ve balatalarý yaktý. Sonra da yedek olarak taktýrdýðým gaz teli, TEM yolunda 150 kilometre hýzla giderken, normal gaz telinin arasýna sýkýþtý ve gazý býraktýðým halde motor yavaþlamadý. Bir kaç þey denedim ama çok hýzlý akan trafiðin içinde, motoru bir türlü yavaþlatamadým. Debriyaja basýnca, devir, motoru patlatacak seviyelere çýktý, gaz teli sürekli çekili olduðu için frenler bir iþe yaramadý, en sonunda motoru giderken stop ettim ve güç

bela kenara yanaþýp durabildim. Doðrusu daha yolun baþýndaki bu aksilik bizi biraz huzursuz etti ama basit bir sebebi olduðunu anlayýnca fazla üzerinde durmadýk.

Ankara’da yine dostlarýmýzla çok hoþ bir gün geçirip, hepsinin bol þans dileklerini aldýktan sonra doðuya doðru yolculuðumuza devam ettik. Ýkinci gecemizi Sorgun’da ÞÝRÝN Motel adlý çok hoþ bir kaplýcada geçirdik ve Sivas’ta ilk bininci kilometremizi kutlamanýn ardýndan Erzurum’a vardýk. Burada Nafia (Özdemir) ile buluþtuk ancak ortada bizim kaza geçirdiðimize dair bir söylenti dolaþtýðýný öðrendik. Buna çok þaþýrdýk ve üzüldük, hemen tanýdýklara birer telefon edip havadan sudan konuþtuk, neyse ki bu söylentiden hiçbirinin haberi yokmuþ. Akþam, daha önceden tanýdýðým Erzurum vali yardýmcýsý Ali Haydar (Küçük) beyle buluþtuk. Birlikte hoþ bir akþam yemeði yedikten sonra, bizi Palandöken Dedeman otelde misafir etti.

Ertesi gün, Erzurum’dan Doðubayazýt’a geldik. Yolda mola verdiðimiz köylerde, herkes son derece içten ve yakýn davrandý, ikramlarýný ve dualarýný hiç eksik etmediler. Aslýnda bugün sýnýrý geçip Ýran’a girmeyi düþündüðümüz halde, polis arkadaþýmýz Osman ve gümrükçü Naci abiyle birlikte, bugünü burada geçirmeye karar verdik. Ýshakpaþa sarayýný ve çevresini gezdik, Murat kampingde harika bir yemek yedikten sonra da geçmiþteki þanssýz Aðrý daðý seferlerimden hatýrladýðým Urartu hotelde kaldýk. Aðrý daðý yine muhteþem ve bir o kadar da çekici görünüyor. Ýki kez buraya geldim ama ne yazýk ki týrmanýþý deneyemedim bile. Dünyanýn pek çok yerinde onlarca daða týrmanmýþ bir daðcýnýn, kendi ülkesinin en yüksek daðýna týrmanmamýþ ve týrmanamýyor olmasý da, herhalde benim daðcýlýk kariyerimin tiraji-komik noktalarýndan biri.

Böylece 5 Aðustos Salý günü erkenden hazýrlanýp, bir kaç küçük eksiðimizi de hallettikten sonra, Gürbulak sýnýr kapýsýna geldik. Türk gümrüðündeki iþlemleri rahat bir þekilde hallettik ve Ýran topraklarýna girdik. Burayý geçmemiz biraz daha uzun sürdü. Ýran gümrüðünde, yabancý dergi, kaset var mý diye, Türkiye’den gelen arabalarý, otobüsleri ve çantalarý iyice kontrol ediyorlar. Bir de tabii ki buradaki bütün kadýnlarýn baþörtüsü takma mecburiyeti var, nitekim Elif de sýnýrý geçtiðimiz andan itibaren bu kurala uydu.

Sýnýrý atlattýktan sonra Ýran’ýn muhteþem asfaltýnda ilerlemeye baþladýk. Ýlk olarak Maku’da, Ýran’ýn hemen hemen bedavaya satýlan benziniyle depomuzu doldurduk ve Tebriz’e doðru yola koyulduk. Sudan ucuz kelimesini herhalde buradaki yakýt fiyatlarý için söylemiþler. Benzinin litresini 16 tümene aldýktan sonra, bir þiþe kolaya 50 tümen vermek koydu bize doðrusu. Türkiye’nin yirmibeþte biri gibi bir fiyatý var benzinin, bir-bir

buçuk dolara 32 litrelik depomuzu doldurabiliyoruz burada.

Bazen fotoðraf , bazen de yol kenarýnda satýlan karpuzlarla susuzluðumuzu gidermek için verdiðimiz kýsa molalar haricinde, yolumuza devam ettik. Türkiye’den birlikte çýktýðýmýz Aðrý’lý Mehmet, babasý ve Ýran’lý arkadaþlarý Asker ile birlikte hava karardýktan biraz sonra Tebriz’e girdik. Otele gidene kadar, Tebriz’in tamamen düzensiz ve kuralsýz trafiðinde, Asker’in tipik bir Ýran’lý gibi kullandýðý yeþil Peykan’ý kaybetmemek için, binlerce kuralsýz þöförün arasýnda bir yarým saat ter döktüm. Ben motoru, önüme atlayacak ya da sinyal vermeden saða ya da sola dönecek arabalardan kollarken, Elif de, arkadan motora ya da çantalara çarpacak kadar yaklaþan arabalarý azarlamakla meþguldu. Benim gibi Ýstanbul trafiðinde yýllarca araba ve motor kullanmýþ birisi için bile, Ýran’lýlarýn trafik düzeni fazlasýyla zorlu geldi. Sonunda, motoru devirmeden ve berelemeden Derya otele gelebildik. Bugün kendimi felaket yorgun hissediyorum, deliksiz bir uykuya ihtiyacým var.

6 Aðustos sabahý, güzel bir kahvaltýnýn ardýndan, çantalarýmýzý toplayýp motora yükledik ve Tahran’a doðru yola koyulduk. Tebriz - Zencan arasý biraz problemliydi ve yollardaki tamiratlardan dolayý biraz zorlandýk. Hatta bir keresinde bizim þeritten peþpeþe gelen dört arabanýn yanýndan neredeyse sýyrýlarak geçtik. Adamlar kendi þeritlerine girmeyi denemediler bile. Ýran’da çok hatalý sollama yapýyorlar, hatta trafiðin tamirat nedeni ile, yandaki bozuk yollardan verildiði yerlerde bile, birbirlerini solluyorlar. Zencan’da kýsa bir yemek molasý verdik. Yol biraz rüzgarlý olmasýna raðmen, buradan sonrasýný çok daha rahat ve hýzlý bir þekilde katederek, Tahran’a 30 kilometre mesafedeki Kerec þehrine girdik. Tebriz’in dünkü korkunç trafiðinden sonra, bugün de Tahran’ýnkini tecrübe etmeye hiç niyetimiz yok, geceyi burada geçireceðiz.

Ertesi sabah yine erkenden yola koyulduk ve Tahran’ý geçip, Ýsfahan’a geldik. Tiananmen meydanýnýn ardýndan dünyanýn ikinci büyük meydaný olan meþhur Ýmam meydanýnda, Fotoðrafevinin midibüsüne rastlarýz belki diye düþünüyorduk ancak bizim epey önümüzdelermiþ. Faruk’un arkadaþý Rashidi ile buluþtuk ve onun kýzkardeþinin evinde, bir Ýran ailesiyle çok hoþ bir akþam yemeði yedik.

Ertesi günümüzün ilk saatlerini, 16. yüzyýlda; “Esfahan, nesf-e Jehan” (Ýsfahan dünyanýn yarýsýdýr) diye adlandýrýlan bu muhteþem þehre ayýrdýk. Cuma günü dolayýsýyla çoðu yer kapalýydý, biz de Ýmam meydanýnýn etrafýndaki yerleri ve kapalý çarþýsýný gezdik. Yola devam etmemiz gerekmese, burada günlerce gezebilirdik

ancak Katmandu’ya zamanýnda varabilmek için programýmýzý uygulamak zorundayýz. Böylece öðleden sonra Yazd’a doðru yola çýktýk. Yazd’a hava karardýktan sonra girdik ve motorlarý ile bize yol gösteren iki gencin de yardýmýyla, Lonely Planet’in rehber kitabýnda önerilen hoþ ve mütevazi bir otele yerleþtik. Burada en sevdiðimiz þey olan buzlu kavun suyu yapan bir yerin de, bizim otelin 100 metre yanýnda olduðunu öðrenince keyfimize diyecek yoktu doðrusu.

Yazd, halen burada yaþayan yaklaþýk 12.000 mensubu ile, Ýrandaki Zerdüþt kültürünün en yoðun olduðu bir çöl þehri. 9 Aðustos sabahý önce Yazd’ýn 14. yüzyýldan kalma Büyük Camii’sini gezdik, ardýndan Zerdüþtlerin 1500 yýldýr sönmeyen kutsal ateþlerinin yandýðý Ateþkade’ye gittik. Son olarak ta, 50 yýl öncesine dek Zerdüþtlerin ölülerini akbabalara terkettikleri “Sessizlik Kuleleri”ne gittik. Zerdüþt geleneklerine göre, Hava, Toprak Ateþ ve Su kutsaldýr ve cesetlerle onlarý kirletmezler. Tibet Budizm’inde halen uygulanan bu yöntemde, ölüler ceset parçalayýcýlarý tarafýndan akbabalar için parçalara ayrýlýyor. Sonuçta akbabalar iþlerini bitirdiðinde cesetten geriye hiç bir þey kalmýyor. Son derece etkileyici bu çok özel yerdeki yapý kalýntýlarýný, kuleleri ve halen kemiklerin görülebildiði yamaçlarý gezdikten sonra, bundan sonraki duraðýmýz olan Bam þehrine doðru yola çýktýk.

Bam’a gece 22:15 sularýnda girdik ve yine buralýlarýn yardýmýyla, rehber kitaplarda özellikle tavsiye edilen Tourist Guest House’a geldik. Gece vakti, buranýn sevimli sahibi Akbar’ýn karýsýnýn hazýrladýðý yemeði yerken, burada kalan Ýrlandalý gençle ve Akbar’la uzun uzun sohbet ettik. Akbar’ýn misafir defterinde Mehmet adlý bir Türk gencinin de notlarýný görmek bizi çok sevindirdi, hatta Akbar Türkiye’de Mehmet’in misafiri bile olmuþ bir ara.

Ertesi günümüzü dinlenerek geçirdik, burasý o kadar hoþ ve sýcak bir ortama sahip ki, bir gün daha burada kalmaya karar verdik. Kirlilerimizi yýkadýk, motorun saðýný solunu iyice bir kontrol ettim, Maþaallah þimdilik iyi gidiyor, tek sorun sýcaktan dolayý mý emin deðilim; fabrika standartlarýnýn iki katý yað yakýyor. Öðleden sonra bir de Türkiye’ye telefon edip her þeyin yolunda olduðunu haber verdik. Bam’da hava müthiþ sýcak, ancak yeraltý su kaynaklarý sayesinde her taraf yemyeþil palmiye aðaçlarýyla dolu.

Akþamüstü buraya asýl geliþ sebebimiz olan Arg-e Bam’a gittik. Çok ilginç ve güzel bir þeyle karþýlaþacaðýmýzý bilmemize raðmen, burasý bizi gerçekten çarptý. Arg-e Bam, ilk inþasý çok eskilere giden dev bir antik kale-þehir. Sokaklar, binalar, evler, surlar, kaleler, camii, çarþý, büyük bir þehirde olmasý gereken herþey var burada. Bir

ortaçað avrupa kalesini andýrýyor, tek farkla ki, buradaki herþey kilden yapýlmýþ.

11 Aðustos sabahý çok erken bir saatte kalkýp Zahedan’a doðru yola çýktýk. Tam önümüzden yükselen çöl güneþinin doðuþunu motorumuzun üzerinde izleyerek, Shurgazi çölünde ilerlemeye devam ettik. Doðuya yolculuðun en hoþ taraflarýndan biri de bu, güneþ her sabah yüzünüze doðuyor. Zahedan’da yemek ve yakýt molasý verdik ve sýnýra kalan son 85 kilometreyi de geride býrakýp Ýran gümrüðüne girdik. Þansýmýza Türkçe bilen bir kaç kiþinin yardýmýyla, bu tarafý fazla uðraþmadan atlattýk.

Pakistan sýnýrýna geldiðimizde ise, karþýlaþtýðýmýz þeyi ancak bir þok olarak ifade edebilirim. Sýnýrý belirleyen duvarýn öte yanýnda bambaþka bir dünya vardý. Her taraf toz, toprak ve pislik içinde. Ýnsanlarýn tipleri bir anda deðiþti, rüzgarýn savurduðu kumlarýn arasýnda, Ýran’da görmediðimiz bir fakirlik ve sefalet göze çarpýyordu. Pasaport iþlemlerini kolaylýkla hallettik ancak motorun iþlemlerine geldiðimizde, bizi çok kötü bir sürpriz bekliyormuþ. Baþýmýza en son geleceðini düþündüðüm þeyle karþýlaþtýk; Evraklarýmýz Pakistan’a girmemiz için uygun deðil… Ýlk önce inanamadým ama oturup kaðýtlarý tek tek inceleyince, Turing’deki görevli kadýnýn bana yanlýþ döküman verdiðini anladým. Ne yazýk ki bu yanlýþlýðý Ýstanbul’dan 5000 kilometre uzakta, rehber kitaplarda bile, “Burada bir gece kalmayý aklýnýzdan bile geçirmeyin” dedikleri bir sýnýrda farkettik. Yapacak bir þey yok, bu kaðýtlarla Pakistan’a giremeyiz. Türkiye’ye buradan telefon etme imkaný da olmadýðý için, tekrar Ýran’a geri girdik ve nüfusunu Afgan, Beluci, Pers ve Sihlerin oluþturduðu, Ýran’ýn en az çekici þehri olduðu söylenen Zahedan’a geldik. Bundan sonraki iki gün, Cenk’in Türkiye’de sorunumuza bir çözüm bulmasýný beklemekle geçti. Burada tesadüfen tanýþtýðýmýz ve bize çok yardýmcý olan Majid’in sayesinde, sonunda yeni Carnet de Passage’ýmýzýn kopyasýný fakstan aldýk, orjinalleri ise Cenk Lahor’a yollatacak. Artýk tek sorunumuz fakstan çýkan Carnet’nin iþe yaramasý.

13 Aðustos sabahý erkenden kalkýp, tekrar sýnýra geldik. Biz Ýran’dan çýkarken, Pakistan’dan gelen üstleri, baþlarý, motorlarý savaþtan çýkmýþ gibi görünen, periþan halde üç Avustralyalý gence rastladýk. Çok kötü yerlerden geçmek zorunda kalmýþlar ve motorlarýný bir kaç kez devirmiþler, bir yerde ise neredeyse susuzluktan öleceklerini sanmýþlar. Onlara buradan sonrasýnýn çok daha rahat ve kolay olacaðýný söylüyoruz, ne yazýk ki onlar ayný þeyi bizim için söyleyemiyorlar. Benim bildiðim Aussie’ler çok sýký adamlardýr. Bu iri kýyým üç gencin Pakistan yollarýnda bu hale gelmesi bizi biraz

düþündürmedi deðil hani. Ne yapalým baþa gelen çekilir, biz de payýmýza düþene hazýrýz.

Elimizdeki fakslarla bu sýnýrý geçmek herhalde bu yolculuðun en stresli ve zorlu bölümü oldu. Tam dört saat dil dökerek görevlileri bütün hatanýn Türkiye Turing ve Otomobil Kurumu’nun olduðuna ve elimizdeki fakslarýn orijinalden çekildiðine ikna etmekle uðraþtýk. Karþýmýza sunulan absürd alternatiflerin en yenilir yutulur olaný, Elif’i trenle Quetta’ya ve oradan Lahor’a göndermek, benim de, pasaportlarýmýzý teslim edeceðimiz, 80 kiloluk bir Pakistanlýyý buradan yaklaþýk 1600 kilometre uzaktaki sýnýra kadar taþýmam oldu. Bu saçma tekliflerin hiçbirini kabul edemedik tabii ki. En sonunda Lahor’la yaptýklarý görüþmelerin sonucunda bu durumu benim pasaportuma açýk bir þekilde yazarak gitmemize izin verdiler. Bizi çöle salmadan önce bir de öðle yemeði ikram ettiler ki, o anda ihtiyacýmýz olan tek þeydi. Bir de tabii Elif’in baþörtüsü mecburiyetinden kurtulmasý çok iyi oldu. Yemekten hemen sonra yola çýkarak, yollarýn bomboþ olduðu Taftan çölüne girdik. Baþlangýçta genellikle yol koþullarý iyi durumdaydý ancak sonradan çok ani olarak deðiþen ve hiç iþaret olmayan yollarda ilerleyerek hava kararýrken Dalbandin adlý þehire kadar geldik. Yol boyunca aþýrý sýcaktan dolayý, sýk sýk bir þeyler içmek için mola vererek ilerledik ve yol kenarýnda bidonlarda satýlan benzinle depomuzu doldurduk. Dalbandin’de tesadüfen, burada bir maden arama firmasýnda çalýþan Doug adlý Avustralyalý bir mühendisle tanýþtýk. Doug, yol koþullarýnýn daha da kötüleþeceðini ve gece vakti yol kesen talibanlarýn cirit attýðý Belucistan’da yolculuk yapmanýn hiç de iyi bir fikir olmadýðýný söyleyerek, geceyi geçirmek için þirketin þantiyesine davet etti bizi.

Ertesi gün ilk 50 kilometre kum yýðýnlarý ve aniden karþýmýza çýkan çukurlarla dolu oldukça bozuk yollarda ilerledikten sonra biraz rahatladýk ve 6 saatin sonunda Quetta’ya vardýk. Daha saatin erken olmasýna raðmen geceyi burada geçirmeye karar verdik ve geçen sene, bizim Camel Trophy’cilerin de kaldýðý Bloomstar otele yerleþtik. Quetta tam anlamýyla yaþayan bir þehir, son derece renkli ve hareketli. Kalabalýk sokaklarýnda herkes biryerlere yetiþmeye çalýþýyor. Rengarenk kamyonlar, aþýrý derecede süslü otobüsler, triportörler, motorlar, bisikletler ve yürüyen insanlar, her bir dükkandan ayrý müzik sesinin geldiði sokaklarý dolduruyor. Bir de bugün Pakistan’ýn ellinci kuruluþ yýldönümü kutlamalarý yapýlýyordu, o yüzden iyice kalabalýk ortalýk. Biz de artýk sokaklarda, arabalarda ellerinde Kalaþnikov’larla dolaþan tiplere þaþýrmýyoruz. Fýrsatýný bulmuþken Cenk’e ve Sarp’a da telefon edip Pakistan’a girebildiðimizi haber veriyoruz.

Ertesi sabah Quetta’dan ayrýlýp Dere Gazi Han yoluna girdik. Hakkýnda pek bir þey bilmediðimiz, daha kuzeyden giden Dere Ýsmail

Han yolunu denemeyi pek istemiyoruz. Bütün gün 10 saatten fazla bir süre yol almamýza raðmen ancak 420-430 kilometre yapabildik. Akþamüstüne doðru artýk yeþillenmeðe baþlayan yollarda silahsýz dolaþan bir biz kalmýþtýk herhalde. En uyduruk motorlarla bile gidenlerde, arkadakinin elinde bir tüfek görüyorduk, kamyonetlerde ise zaten Kalaþnikov’lar var. Gece karanlýðýnda girebildiðimiz, Rhakni adlý kasabadaki Rest House’da geceyi geçirmeye karar verdik. Eþyalarýmýzý yerleþtirdikten sonra da bir þeyler atýþtýrmak için dýþarý çýktýk. Ben buradaki kötü lokantalarýn birinde ne bulduysam yerken, Elif muz ve þeftaliyi tercih etti.

16 Aðustos sabahý yine erkenden kalkýp yola çýktýk. Ýlk 40 kilometre iyi zorladý bizi doðrusu, yer yer son derece bozuk, müthiþ virajlý ve daðlýk bir bölgede, yakýcý güneþin altýnda üç saatte geçebildik bu mesafeyi. En zorlu sürüþümüzü dün yaptýk diyordum ama bugünkü tozlu topraklý yollar dünü arattý doðrusu. Daracýk ve virajlý yollarda, kelimenin tam anlamýyla sürünerek yanýndan geçmeye çalýþtýðýmýz, karþýdan gelen kamyonlarýn yüzünden iki kere motoru yatýrmak durumunda bile kaldým. Burayý atlattýktan sonra, çok daha yeþil ve sulak Punjab eyaletine girdik ve Multan’a kadar geldik. Bugünkü yorucu yollardan ve kamyonlarýn eksozlarýndan leþ gibi olmuþuz, klimalý, güzel bir otele yerleþip biraz dinlenince kendimize geldik.

Ertesi sabah nispeten daha düzgünce bir yolda ilerleyerek Lahor’a 120 kilometre mesafedeki Okara bölgesine girdik. Bir anda, bu gezi için en korktuðumuz þey baþýmýza geldi; Sakin ve dikkatli bir þekilde, yaklaþýk 70-80 kilometre gibi bir süratle ilerlerken, yan yoldan ana yola çýkan bir bisikletli hiç trafiðe bakmadan, bütün yolu yanlamasýna geçerek, gidiþ yolumuzu kapattý. Bisikletlinin bizim yolumuza çýkacaðýný fark edince kornaya basýp onu uyarmaya çalýþtým ama hiç oralý bile olmadý. Çarpýþma anýna kadar frenlere asýldým ama kurtaramayacaðýmýzý anlayýnca, saniyeler, belki de saliseler içinde, böyle bir çarpýþma sonrasýnda devrileceðimizin neredeyse kesin olduðuna ve motoru kurtarmak için yapabileceðim tek þey olduðuna karar verdim. Çarpýþmanýn olduðu anda gazý açýp, motoru ivmeyle düz tutmaya çalýþtým, inanamýyorum ama iþe yaradý. Ön tekerlekle bisiklete yandan vurduk adam da bisikletten fýrlayýp saðdan motora çarptý. Yoldan çýkarak yandaki yaklaþýk 1.5 metre geniþliðindeki bozuk zeminde, ön tekerleði çarpýþmanýn etkisiyle yalpalayarak elli metre kadar giden motoru devirmemek ve hemen yanýmýzdaki 2 metre kot farký olan araziye düþürmemek için çok uðraþtým. Her þey bir anda olup bitti ve kendimizi motorun üzerinde duruyor bulduk. Sol bacaðýmda keskin bir acý hissediyorum, boxer motorlarda kazalarda en çok olan þey oldu. Motoru düz tutmak için bacaðýmý yana açtýðýmda, yað kapaðýna çarpmýþým. Hemen motordan inip, kendimizi kontrol ettik, Allaha þükür ciddi bir þeyimiz yok, her þey normal görünüyor. Bu arada bisikletli de ayaða kalkmýþ,

orasýný burasýný kontrol ediyordu. Seke seke yürüyüp adamýn yanýna gittim, elini ve bacaðýný incitmiþ ama kýrýðý yok, bisiklet ise kullanýlmayacak durumda. Adama dikkatsizliðinden dolayý biraz söylendim, sonra da Lahor’a hava kararmadan girme düþüncesiyle yolumuza devam ettik.

15 kilometre kadar sonra, Elif saðdaki 45 litrelik yan çantanýn olmadýðýný söyledi. Nasýl olurunu hiç düþünmeden geri dönüp, ters istikamete doðru hýzla ilerlemeye ve yolu kontrol etmeye baþladýk. Çantanýn içinde, elbiselerimizin ve kitaplarýmýzýn yanýsýra bu notlarý yazdýðým, Karma Internatinal’ýn verdiði HP Omnibook 2000 laptop’umun da bulunmasý ve çantayý bulamadýðýmýz taktirde, gezinin buraya kadar olan bölümüyle ilgili bütün notlarýn kaybolacaðý düþüncesi bizi kahretti.

Tek ümidimiz, çantayý henüz yeni düþürdük ve yolda bir yerlerde baþýnda birilerini toplanmýþ bulacaðýz. Ýlk yaptýðýmýz hýzlý ön araþtýrmadan bir sonuç çýkmayýnca, Elif’i buradaki bir polis istasyonuna býrakýp, yol boyunca gördüðüm herkese sorarak, samanlýkta iðne aramaya benzer bu iþi sürdürdüm. Bir süre sonra yanýma motorlu iki genç geldi ve çantayý gören bir þöförün, polis istasyonuna haber býraktýðýný söyledi. Tahir adlý genç benim motora bindi, onun yardýmýyla, bir aþaðý bir yukarý bölgeyi iyice taradýk, ve inanýlmaz ama sonunda bulduk. Yol kenarýndaki bir evdekiler almýþ ve bahçeye koymuþlar, sahibinin çýkmasýný bekliyorlardý. Allah gariban kulunu sevindirmek isterse, eþeðini kaybettirip buldurmuþ. Bizimki de o hesap oldu. Pakistan gibi fakir ve eðitim seviyesi düþük bir yerde bu çantayý bulmamýz da, aslýnda bu insanlarýn ne kadar yardýmsever ve dürüst olduklarýnýn bir göstergesi. Akþam bir süre Tahir’in misafiri olup, arkadaþlarýyla sohbet ettik, ikramlarýný aldýk. Ancak çok üzüldüðümüz bir þey öðrendik; Tahir’in üniversite mezunu kardeþi iki ay önce Keþmir bölgesinde Hindistan’la yapýlan bir çatýþmada hayatýný yitirmiþ.

Bu iyi niyetli insanlarla vedalaþýp, gece karanlýðýnda daha yavaþ ve dikkatli bir þekilde ilerleyerek, geç bir saatte yorgun argýn Lahor’a girdik. Sokakta tanýþtýðýmýz, arabalarýndan abartýlý bir þekilde yüksek volümlü müzik gelen üç gencin yardýmýyla, kalacak güzel bir otel bulup yerleþtik. Ertesi sabah erkenden dünkü çocuklarla buluþup iþlerimizi hallettik; Karaborsada para bozdurduk, DHL’den yeni karnemizi aldýk ve durumu Pakistan Otomobil Kurumuna bildirdik, motorun yaðýný deðiþtirdik, hava filtresini temizledik, deposunu doldurduk ve yýkattýk. Bu çocuklarýn sayesinde bütün bu iþlemleri çok hýzlý bir þekilde halledip, dün gece gözümüze kestirdiðimiz Pizza Hut’a, hep birlikte gidip kendimize bir ziyafet çektik. Bu geceyi de Hindistan sýnýrýnýn bulunduðu Wagha’da geçirdik.

19 Aðustos sabahý erkenden sýnýr iþlemlerine baþladýk ve hem müslüman hem de bir çift olmamýzýn sayesinde fazla uðraþmadan Hindistan tarafýna geçtik. Hindistan sýnýrý ise, görevlilerin iyi niyetli olmalarýna raðmen abartýlý prosedürlerinden dolayý, sýkýcý bir dört saat sürdü. Sýnýrý atlattýktan sonra 28 kilometre uzaktaki Amritsar’a gelip, uzun zamandýr hayalini kurduðum Altýn Tapýnaðýn herkese açýk misafirhanesine yerleþtik. Son derece güleryüzlü ve misafirperver Sih’ler, giren çýkanýn haddi hesabý olmayan tapýnakta, motorun ve eþyalarýn güvenliði için, hem üstünü örttüler hem de baþýna bir nöbetçi diktiler. Böylece biz de rahatça, 400 yýllýk bu muhteþem tapýnaðý ve çevresini gezebildik.

Altýn Tapýnak yada Hari Mandir; 1469-1539 yýllarý arasýnda yaþamýþ olan, þair-filozof Guru Nanak tarafýndan Ýslam ve Hinduizm’in karýþýmýndan oluþturulan Sihizm’in izleyicilerinin en kutsal yeri. Sihler yaþamlarý boyunca en az bir kez buraya hac ziyareti yapýyorlar. Nektar havuzu anlamýna gelen Amritsar; Tibet Vajrayana Budizm’inin kurucusu Padmasambhava’nýn da doðum yeri olarak kabul edildiðinden daha eskiden Tibet’li Budist’ler için de kutsal bir mekanmýþ. Ancak zamanla Budist’ler buradan ayrýlýnca bu kutsal mekana Sih’ler sahip çýkmýþ.

Gece - gündüz hareketin hiç bitmediði tapýnakta çok hoþ bir gün geçirdik. Ertesi gün uzun ve tehlikeli bir yolculuðun ardýndan Delhi’ye girdik. Buranýn Sultanahmet’i diyebileceðimiz Paharganj’daki sayýsýz otelden birini, zar zor motoru içeri parketmeye ikna edip yerleþtik. Ertesi gün, Bahai Tapýnaðýný, muhteþem Kýzýl Kale’yi, Hindistan’ýn halen kullanýlan en büyük camiisi olan Jama Masjid’i ve Eski Delhi sokaklarýný gezip, zýtlýklarla dolu bu kaotik þehri bir nebze olsun yaþadýk.

22 Aðustos sabahý Paharganj’ýn rengarenk dükkanlarýný son bir kez gezdikten sonra Agra’ya doðru yola çýktýk. Buradaki ilk duraðýmýz olan Agra kalesinin ardýndan, Hindistan’ýn belki de en çok tanýnan eseri, muhteþem Taj Mahal’e geldik. Moðol imparatoru Þah Cihan, 18 yýllýk en sevgili karýsýnýn ölümü üzerine, ona layýk muhteþem bir kabir yaptýrmaya karar verir. Yapýmý 21 yýlda tamamlanan bu eser, Tagor’un dediði gibi “Zamanýn yanaklarýnda asýlý kalan bir gözyaþý tanesi”ne benzemektedir. Hikayenin devamý daha da acýklýdýr; Þah Cihan’ýn oðullarýndan Aurangzeb, üç erkek kardeþini öldürttükten sonra, babasýný da tahttan indirir ve hapse atar. Þah Cihan ömrünün geri kalanýnda, Taj Mahal’i hücresinin penceresinden seyredebilir ve ancak ölümünden sonra karýsýna kavuþur.

23 Aðustos gecesi yorucu ve tehlikeli bir yolculuðun ardýndan, kutsal

þehir Varanasi’ye girip, daha önceden öðrendiðimiz çok hoþ bir otele yerleþtik. Ertesi sabah erkenden kalkýp, güneþin doðuþuna karþý kutsal Ganj nehrinde yýkanan hacýlarý görüntülemek için bir sandalla nehre çýktýk. Nehir boyunca ilerleyerek, Ghat adý verilen ve nehire inen basamaklarda yýkanan, dua eden, meditasyon yapan insanlarý ve bu etkileyici kültürü hayranlýkla seyrettik.

Ayný gün Varanasi’ye veda edip, çok hoþ, aðaçlarla çevrili bir yolda ilerleyerek, Nepal sýnýrýnýn bulunduðu Sounuli’ye geldik. Sýnýr iþlemlerini kolaylýkla halledip, uzun yolculuðumuzun son ülkesi Nepal’e girdik. Bu arada sýnýrda iki Türk gencine rastlamak bizi çok þaþýrttý ve sevindirdi, Onok ve kardeþi Onat’la, birbirimize bol þans dileyerek aksi yönlerdeki yollarýmýza devam ettik. Ertesi gün ilk duraðýmýz; Buddha’nýn doðum yeri Lumbini oldu.

Lumbini’deki kalýntýlarý gezdikten sonra, Bhutwal üzerinden giden Pokhara yoluna çýktýk. Ancak son derece bozuk ve kötü yol koþullarýna sahip bu yolda, 100 kilometre mesafeyi tam 5 saatte geçebildik ve hava kararmak üzereyken, yorgun argýn Pokhara'ya vardýk. Hava sürekli bulutlu ve yaðýþlý olduðu için, Annapurna, Machapuchare gibi Batý Himalayalarýn muhteþem daðlarýný, ancak gözucuyla görebildik.

26 Aðustos sabahý, yaðmurun dinmesini bekledikten sonra yola çýktýk ve son 200 kilometre yolumuzu da tamamlayarak, yýllardýr hayalini kurduðum bir düþümün daha sonuna vardýk. Ýstanbul’dan Katmandu’ya, tam 9000 kilometre ve 26 gün süren, bir kuþaðýn en büyük ideali olan bu olaðanüstü yolculuðu sevgilimle birlikte, kendi motorumla tamamladým. Duygularým karmakarýþýk, ancak inanýlmaz bir huzur ve mutluluk var içimde. Atlattýðýmýz onca zorluk, onca badireden sonra artýk gizemli Katmandu sokaklarýnda ilerliyoruz, rüyalarýma bile giren bu anýn tadýný sonuna kadar çýkarmaya çalýþýyorum.

Ýlk iþimiz, 26 Aðustos’ta saat 16:40’ta havaalanýnda buluþmak üzere, bundan bir ay önce sözleþtiðimiz kuzenim Mehmet’i havaalanýndan almak oldu. 9000 kilometrelik yoldan geldiðimiz randevumuza, 20 dakika geç kalarak yetiþtik ve hep birlikte Thamel’e gidip harika buluþmamýzý kutladýk. Sonrasýnda ise Katmandu’da ne yapýlýrsa onu yaptýk; Budist ve Hindu tapýnaklarýný gezdik, harika restoranlarýnda yemekler yedik, kafelerinde oturduk, barlarýna gittik, dükkanlarýný, kitapçýlarýný gezdik. Bize baþýndan beri destek olan Türkiye’deki dostlarýmýza her þeyin yolunda olduðunu haber verdik. Bu arada birlikte yola çýktýðýmýz Fotoðrafevi ekibiyle de buluþtuk, birbirimizi tebrik edip yolculuklarýmýzý anlattýk. Bir hafta sonra baþlayacaðým Cho Oyu týrmanýþý öncesi son olarak ta, motorun komple bir bakýmýný yaptým ve deðiþebilecek

hemen hemen herþeyini deðiþtirdim.

Ve 2 Eylül sabahý, Elif Türkiye’ye, ben de Tibet’e doðru yola çýktýk.

.....

Bu köþe yazýsýnýn geldigi yer: Endurocu - Motosiklet ve Enduro Haberleri, Gezi, Kamp:

https://www.endurocu.com

Bu köþe yazýsý için adres:

https://www.endurocu.com/modules.php?name=Kose_Yazilari&op=viewarticle&artid=26